

Hr Hedlund biter sig fast

I debatten kring inrikesministern tycks enighet råda inom oppositionspartierna om att deklara- tionsfelet bör föranleda avgång. Denna enighet beror säkert inte, som några motståndare antyder, på tivelaktiga motiv. Den förklarar snarare därv att högern och folkpartiet inte av partipolitiska skäl är förhindrade att fastslå det uppenbara: att en man som burt sig åt på detta sätt inte är lämplig i en regering. Om en juris doktor och inrikesminister utan att ens bötfällas får glömma bort att deklarerera en betydande del av familjeinkomsten, blir det i de flesta fall — såsom taxeringsintendenten Nordström betonar — omöjligt att beivra deklara- tionsfel då slarv eller glömska, ej medvetet fusk, k a n tänkas föreligga. Och om samme man rent av stannar kvar som inrikesminister och ledare av ett stort politiskt parti, blir saken än värre — allra helst som ett motiv för frikännandet synes vara att hr Hedlund är en upptagen och mångsysslade person, dvs. att han är partiledare och minister.

Aven inom regeringspartierna har man på många håll begripit detta. I socialdemokratisk press har röster höjts för hr Hedlunds avskedande både före och efter den senaste domen; till och med bondeförbundsorgan har klart gått på den linjen. Men hr Hedlund tycks bita sig fast vid ämbetet, och hr Erlander är för trög och för litet auktoritativ för att be honom ge sig i väg. Som språkrör för denna brist på hållning framträder Morgon-Tidningen, som anser det "uppenbart orimligt"

att hr Hedlund skulle avgå och prisar honom för "kurage (ett ord som betyder mod, men som kan begagnas då det svenska ordet skulle låta alltför illa) och nerver". Så långt i det kuriösa och utmanande går man alltså: att hr Hedlund inte avgår trots sin felaktiga, av en instans som straffbar bedömda deklaration blir ett bevis på hans duktighet, på att han bör få stanna kvar.

En enkel möjlighet att få stämningen i riksdagen utredd finns, nämligen en interpellationsdebatt som genom massinstämmanden i kritik och försvaret ges karaktären av ett votum om förtroende och miss- troende. Vad som nu skett, eller rättare inte skett, är så oroväckande och i sina konsekvenser så farligt att denna ovanliga men fullt korrekta utväg borde tillgripas. Det är svårt att tro att socialdemokraterna eller ens bondeförbundarna skulle vara så våldresserade att de mangrant slöt upp kring tanken att en sådan deklara- nt är oumbärlig som inrikesminister.

Rysk antisemitism

Paul Olberg har i *Antisemitismen i Sovjet* (Natur och Kultur, 3:25) — med förord av Anders Örne — givit en del värdefulla upplysningar med stöd av särskilt judisk-amerikanska och ryska källor. Olberg påpekar att antisemitiska tendenser tidigt framträtt i Sovjet — liksom förut i det tsaristiska Ryssland — men att de först efter det andra världskriget, möjligen under direkt inflytande av nazismen, fått karaktären av systematisk politik. Av intresse är också uppgifterna om försöket att bilda en särskild judisk republik i Sibirien (Birobidjan); avvecklingen av detta försök redan före andra världskriget, i förening med likvidation av ett antal framstående judar, ingick i Stalins stora utrensningaktioner. Nu är judarna i Ryssland fångar utan rätt att emigrera; de förföljs hänsynslöst, såsom raden av "antisionistiska" processer visar; flertalet av dem är sannolikt redan förpassade till slavläger.

HERBERT TINGSTEN